

Hoofdstuk 1

Ja, hier zou het moeten zijn. Ze remt af en schakelt terug. Het is nog steeds wennen dat ze na iedere bocht links moet aanhouden. Vanmorgen bij het verlaten van het hotel – na het uitgebreide full English breakfast – betrapte ze zich er ook al op dat ze automatisch voor rechts koos. Het is nog geen automatisme en ze moet iedere keer goed nadenken bij wat ze doet. Ze geeft gas en rijdt een sterk hellende weg op. Dan ziet ze het eerder aangegeven parkeerterrein voor zich liggen. Tijd om geld uit de muur te halen had ze nog niet en munten heeft ze al helemaal niet, dus negeert ze de parkeerautomaat. Ze is hier tenslotte mede op hun verzoek.

De weg naar het strand wordt duidelijk aangegeven en ze volgt het pad. Bij de eerste splitsing slaat ze rechtsaf. Over een smal, hobbelig pad gaat het langs het water. Aan haar linkerkant ligt de attractie waar de mensen voor komen. Het is de groep lelievijvers die ooit door de adellijke familie Cowdors werd aangelegd door een rivier af te dammen, las ze in een informatiebrochure. Je zou beter van plassen of meren kunnen spreken, want het water is groot. Helaas bloeien de waterlelies nog niet. Niettemin is het druk op het pad. Ook de otters die hier schijnen te zijn, ziet ze niet. Niet dat ze tijd zou hebben om die te bewonderen. Ze is hier niet voor de vijvers of de otters; ze wordt verderop op het strand verwacht.

Kronkelend volgt het pad de vijveroevers die vol bomen en struiken staan. Op diverse plekken moet ze oppassen niet te struikelen over de boomwortels. Ze heeft geen idee hoe ver het

nog lopen is. Regelmatig moet ze op het smalle pad ruimte maken voor tegenliggers.

Na een half uur lopen stopt de bebossing en ze ziet verderop de zee, de Atlantische Oceaan. Het pad loopt af. Beneden klautert ze over een stel grote stenen waarbij ze moet oppassen dat ze niet uitglijdt. En dan is er het goudgele, mulle zand van een strand dat tussen twee kliffen ligt ingeklemd. Over de groene kliffen lopen mensen die het bij wandelaars populaire Pembrokeshire Coastpath volgen en hier bij het strand geconfronteerd worden met de nodige klim- en klauterpartijen. Die informatie heeft ze ook opgedaan uit de brochure. Langs de hele kust van Wales schijnen er van deze kustpaden zijn.

Ze is niet gekleed op strandbezoek en trekt haar schoenen uit. Op haar blote voeten zoekt ze het stroompje op dat vanuit de Lillyponds over het strand naar de zee loopt. Bij het water is het zand onder haar voeten steviger. Verderop is een deel van het strand met gele linten afgezet. Daar zal ze moeten zijn.

Bij de vloedlijn ligt een boot half op het strand. Kennelijk heeft de politie niet de kronkelpaden hoeven volgen. Ze stopt bij het afzetlint.

‘Misses Vetter?’ wordt haar gevraagd.

‘Lynn.’ Ze pakt haar schoenen en stelt zich voor aan de ge-uniformeerde agent die de ongelukspotters op afstand moet houden.

Hij trekt het lint met “*crime scene*” omhoog en Lynn bukt eronderdoor. Meteen loopt een man met een rossige baard, dikke buik en priemende ogen naar haar toe. Lynn maakt kennis met de man die Hugh Wilson heet, van de recherche is en vetvlekken op zijn shirt heeft.

‘Fijn dat u hier zo snel naartoe wilde komen.’

‘Geen probleem,’ zegt Lynn.

Natuurlijk had ze hem de foto's kunnen sturen, maar ze wilde de situatie graag ter plekke in ogenschouw nemen. Nieuwsgierig kijkt ze naar de opening tussen een paar grote rotsblokken. Dat moet de grot zijn waarover Wilson haar eerder over de telefoon vertelde.

'Ik belde u om snel een eerste identificatie te kunnen realiseren,' legt de rechercheur uit. 'Daar hebben we beiden belang bij, begreep ik.'

'In opdracht van de vader ben ik op zoek naar Claire Richter. Mogelijk hebben jullie haar hier gevonden,' beaamt Lynn. De stijve bries...